

U molitvi bog ne daje nikom objašnjenje koje potom neko može primeniti na vlastiti život, već objašnjenje počiva u molitvenom držanju na način da ne može biti preneto prosto unutar razumevanja u uobičajenom smislu. Za osobu koja se moli istina njegovog života ne temelji se na njegovoj sposobnosti da razume sebe, već u podređivanju vlastitog razumevanja božijem providenju.

Ovde je razlika između objašnjenja i biti objašnjen (biti preobražen) objašnjena je preko slike mora i neba. Kjerkegor kaže:

“Kada okean ispoljava svu svoju moć, upravo tada ne može odslikavati sliku neba, i čak i najmanje kretanje zamućuje sliku; ali kada postane miran i dubok, tada slika neba uranja u njegovo ništavilo... Zar pobeda nije bilo to što umesto da je dobio objašnjenje od boga on biva preobražen/objašnjen u bogu, a njegov preobražaj je sledeće: odslikavati sliku boga.”

Dakle, u tri analizirane figure događa se sledeće. U slučaju Jova krećemo se od logike njegovog gubitka i dobitka ka logici Božijeg davanja i uzimanja; kod Pavla od uznemirenosti sećanjem na vlastitu prošlost ka miru u samodovoljnosti blagosti. U slučaju Ane - krećemo se od ispunjena u vremenu ka punini vremena samog.

Ove tri figure je teško do kraja pojmovno zahvatiti, sve tri figure zahtevaju preokret misli i govora. Ne radi se prosto o tome da se umesto filozofskog objašnjenja ponudi religiozno objašnjenje, jer je religiozno stvar preobražaja (Forklarelse) a ne objašnjenja (Forklaring). Stvar je u tome da se religiozno komunicira na takva način da ono ne potpadne pod objašnjenje. Dakle, Kjerkegor ovde ne objašnjava ove fenomene već ih iznosi iz sebe - pokazuje ih preko biblijskih likova. On ne razvija pojam očekivanja već kod slušalaca priziva